

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců JUDr. Marcely Sedmíkové a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobců: **a) P. S., b) P.Z.**, proti žalovanému: **Katastrální úřad pro Královéhradecký kraj**, se sídlem Collinova 481, Hradec Králové, v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu, **t a k t o :**

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Obsah žaloby

Žalobci podali u zdejšího soudu dne 7. 1. 2015 žalobu na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu. Uvedli, že dne 25. 7. 2014 podali u žalovaného ohlášení vlastníka pozemku o změně druhu pozemku, v němž coby podíloví spoluvlastníci pozemku p. č. 316/2 v k. ú. Plhov požadovali v souladu s ustanovením § 31 písm. a) zákona č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí (katastrální zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „katastrální zákon“), a ustanovením § 30 odst. 4 vyhlášky č. 357/2013 Sb., o katastru nemovitostí (katastrální vyhláška, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „katastrální vyhláška“), zápis změny druhu pozemku z ostatní plochy se způsobem využití zeleň, na zastavěnou plochu a nádvoří se způsobem využití společný dvůr tak, aby zápis odpovídal skutečnému stavu.

Žalovaný jim v reakci na toto podání výzvou ze dne 20. 8. 2014 sdělil s odkazem na tabulku č. 2 katastrální vyhlášky, že u daného pozemku není možné způsob využití společný dvůr do katastru nemovitostí zapsat, neboť nesousedí

s pozemkem s bytovým domem. Na základě této výzvy žalobci ohlášení dne 22. 8. 2014 změnili tak, že požadovali zápis změny druhu pozemku na zastavěná plocha a nádvoří se způsobem využití jako zbořeniště.

Výzvou ze dne 29. 8. 2014 žalovaný žalobce vyzval, aby předložili potvrzení či jiné vyjádření stavebního úřadu o tom, že stávající skutečný způsob využití pozemku v terénu odpovídá významu zbořeniště (tedy pozemek se zbořenou budovou nebo zříceninou). Vyjádřil rovněž názor, že vzhledem k rozhodnutí ONV v Jičíně č.j. VLHZ Les – Bk/80 o vynětí předmětného pozemku z lesního půdního fondu, dle něhož se jiné využití zalesněné části pozemku vylučuje, by se k jinému využití pozemku, než k tomu, o němž bylo rozhodnuto při vynětí z lesního půdního fondu, měl vyjádřit orgán státní správy lesů.

Dne 7. 11. 2014 žalovaný žalobcům doručil oznámení ze dne 30. 10. 2014, č.j. Z-4345/2014-604-3, o neprovedení zápisu v katastru nemovitostí. Svůj postup odůvodnil tím, že žalobci vzdor uvedené výzvě nedoplňli svůj návrh o požadované potvrzení či jiné vyjádření stavebního úřadu o tom, že stávající stav využití pozemku v terénu odpovídá významu zbořeniště.

Žalobci uvedli, že zápis změny druhu pozemku a způsobu jeho využití se provádí na základě ohlášení vlastníka nebo jiného oprávněného. Rozhodnutí nebo souhlas vydaný příslušným orgánem veřejné moci podle jiného právního předpisu přitom tvoří obligatorní přílohu ohlášky pouze tehdy, je-li takové rozhodnutí nebo souhlas vyžadován (§ 31 písm. a) katastrálního zákona). Pokud orgán veřejné moci rozhodne skutečnosti ohledně změny druhu pozemku a způsobu jeho využití neeviduje, resp. o nich nerozhoduje, nelze taková rozhodnutí či souhlasy vyžadovat. Uvedený princip se dle žalobců promítá i do ustanovení § 30 odst. 4 katastrální vyhlášky, které katastrálnímu úřadu ukládá, aby změnu údajů katastru, které vypovídají o fyzickém stavu nemovitosti, provedl na základě příslušných listin jen, pokud jich je podle jiných právních předpisů ke změně fyzického stavu nemovitosti třeba, a až po uskutečnění této změny. Současně stanoví, že v situaci, kdy změna fyzického stavu nemovitosti již byla uskutečněna a její stav nevyplývá (nemůže vyplývat) z předložených listin, lze změnu fyzického stavu nemovitosti doložit prohlášením vlastníka s úředně ověřeným podpisem.

Žalobci dále odkázali na čl. 1 odst. 2 pokynu č. 41 Českého úřadu zeměměřického a katastrálního ze dne 1. 10. 2012, č.j. ČÚZK 26730/2012-22, dle něhož byla-li změna druhu nebo způsobu využití pozemku fakticky v terénu provedena bez rozhodnutí nebo územního souhlasu stavebního úřadu, územní rozhodnutí ani územní souhlas stavební úřad již zpětně nevydává. Stavební úřad v takových případech vlastníkově nevydává ani potvrzení, že údaje v návrhu na zápis změny druhu pozemku nebo způsobu jeho využití do katastru nemovitostí odpovídají skutečnosti (§ 37 odst. 1 písm. e/ a § 39 písm. c/ katastrálního zákona). Nemožnost zpětného povolení změny využití území dle žalobců vylučuje i konstitutivní charakter takového rozhodnutí. Dle žalobců ze shora uvedeného plyne, že po nich žalovaný jím označené podklady požadovat nemůže.

V posuzovaném případě žalobci ohlásili žalovanému, že se na předmětném pozemku, evidovaném v katastru nemovitostí z hlediska druhu pozemku jako ostatní plocha se způsobem využití zeleň, nachází torzo stavby lesního hospodářství přibližně z 80. let minulého století a zděná studna přibližně z roku 1920, jež byly

vybudovány bez územního rozhodnutí či územního souhlasu stavebního úřadu. Vzhledem k těmto skutečnostem nelze se již u stavebního úřadu domáhat zpětného vydání územního rozhodnutí ani územního souhlasu či potvrzení, že údaje v návrhu na zápis změny druhu pozemku nebo způsobu využití pozemku do katastru nemovitostí odpovídají skutečnosti (§ 37 odst. 1 písm. e/ a § 39 písm. c/ katastrálního zákona, čl. 1 odst. 2 Pokynů č. 41).

Za situace, kdy změna fyzického stavu nemovitosti již byla uskutečněna a její stav nevyplývá, a objektivně vzato vyplývat nemůže, z listin jiného orgánu veřejné moci, lze změnu fyzického stavu nemovitosti doložit dle žalobců toliko prohlášením vlastníků s úředně ověřenými podpisy (§ 30 odst. 4 katastrální vyhlášky), což učinili. Pokud tedy žalovaný za tohoto stavu věci trval na předložení potvrzení či vyjádření, jež žalobci objektivně vzato nebyli schopni opatřit, a požadovaný zápis změny druhu pozemku a způsobu jeho využití neprovedl, postupoval v rozporu s právními předpisy opravujícími jeho činnost. Tímto postupem zasáhl nezákonným způsobem do vlastnických práv žalobců, kteří mají právo na to, aby byl pozemek v jejich vlastnictví v katastru nemovitostí evidován způsobem odpovídajícím faktickému stavu.

Žalobci se ochrany před postupem žalovaného nedomohli ani za využití jiných právních prostředků, když jejichž stížnosti proti postupu žalovaného vznesené již v okamžiku, kdy nemohli dostát povinností uloženým jim výzvou žalovaného ze dne 29. 8. 2014, byly shledány nedůvodnými, jak plyne ze sdělení Katastrálního úřadu pro Královéhradecký kraj ze dne 3. 10. 2014, zn. S-2/2014, a ze sdělení Zeměměřického a katastrálního inspektorátu v Pardubicích ze dne 13. 11. 2014, s. p. ZKIPA-S-1/273/2014/8.

Žalobci proto navrhli, aby krajský soud žalovanému zakázal pokračovat v porušování jejich práv spočívajícím v neprovedení zápisu změny druhu pozemku a způsobu jeho využití evidovaných u parcely č. 316/2 katastrálního území Plhov požadovaného na základě návrhů žalobců doručeného žalovanému dne 25. 7. 2014 ve znění jeho změny ze dne 22. 8. 2014 a současně aby žalovanému přikázal, aby u parcely č. 316/2 katastrálního území Plhov zapsal do katastru nemovitostí druh pozemku - zastavěná plocha a nádvoří, a způsob využití pozemku - zbořeniště.

II. Vyjádření žalovaného k žalobě

Ve vyjádření k žalobě žalovaný nejprve potvrdil svůj postup poté, co mu bylo doručeno ohlášení žalobců ohledně změny údajů v katastru nemovitostí, tak, jak jej popsali žalobci v žalobě. Dle jeho názoru bylo předložené podání jako nezpůsobilé k provedení zápisu do katastru nemovitostí ve smyslu § 21 odst. 2 katastrálního zákona ve spojení s jeho § 28 odst. 1 zcela po právu vráceno žalobcům. Žalovaný následně odkázal na znění § 31 katastrálního zákona, který výslovně nestanoví, jaké konkrétní listiny je nutné pro konkrétní změnu v katastru nemovitostí předložit. Ke sjednocení praxe v této oblasti proto vydává Český úřad zeměměřický a katastrální pokyny, které jsou tak jeho vnitřními předpisy závaznými pouze pro podřízené státní orgány a jejich zaměstnance. V těchto vnitřních předpisech jsou konkretizovány povinnosti a oprávnění obsažené v obecně závazných právních předpisech. Z důvodů závaznosti pokynů pouze uvnitř správního orgánu proto nebylo v žádném z přípisů žalovaného adresovaných žalobcům na tyto pokyny odkazováno.

Žalovaný dále uvedl, že v době posuzování předmětného podání byly platné a účinné Pokyny č. 41 Českého úřadu zeměměřického a katastrálního pro zápis změny v druhu pozemku a způsobu využití pozemku do katastru nemovitostí ze dne 1. 10. 2012, č. j. ČÚZK 26730/2012-22, ve znění dodatku č. 1 ze dne 4. 6. 2014 č. j. ČÚZK – 08951/2014-22, který nabyl účinnosti dnem 9. 6. 2014 (dále jen „Pokyny č. 41“). Dle přílohy č. 2 k Pokynům č. 41 je podkladem pro zápis způsobu využití zbořeniště ohlášení vlastníka pozemku, z něhož musí být zřejmé, že skutečný způsob využití pozemku v terénu odpovídá významu příslušného způsobu využití pozemku spolu s doklady o zániku budovy s tím, že s ohlášením musí být zřejmé, že se na pozemku nacházejí zbytky zdiva.

Z uvedeného je dle žalovaného zřejmé, že způsob využití zbořeniště se do katastru nemovitostí zapisuje za předpokladu, pokud byla na tomto pozemku dříve zapsána stavba. Tedy způsob využití zbořeniště bude v katastru nemovitostí zapisován současně se zánikem stavby. Listiny, na základě kterých se zruší stavba v katastru nemovitostí, pak stanoví Pokyny č. 45 Českého úřadu zeměměřického a katastrálního ze dne 20. 12. 2013 č. j. ČÚZK 25639/2013-22 (dále jen „Pokyny č. 45“).

Žalovaný dále pokračoval konstatováním, že v daném případě byl předmětný pozemek nejméně od roku 1973 veden v evidenci nemovitostí s druhem pozemku jako les. Rozhodnutím ONV v Jičíně ze dne 7. 10. 1980 byl pozemek vyňat z lesního půdního fondu a převeden do ostatních ploch s funkcí zeleně. Tak je evidován v katastru nemovitostí do současnosti.

S ohledem na skutečnost, že v katastru nemovitostí není na pozemku evidována žádná stavba a pozemek není evidován s druhem pozemku zastavěná plocha a nádvoří, trval žalovaný pro zápis požadovaného způsobu využití pozemku na doložení, byť neformálního (tj. nikoliv vydávaného ve správním řízení), vyjádření příslušného stavebního úřadu o neexistenci stavby, resp. o stávajícím způsobu využití způsobu pozemku, jak předpokládají o způsobu využití Pokyny č. 45. Vzhledem k tomu, že podání v tomto směru doplněno nebylo, postupoval žalovaný jak shora uvedeno.

Žalovaný dále uvedl, že dle § 28 katastrálního zákona se pro zápis jiných údajů do katastru nemovitostí použijí přiměřeně ustanovení o zápisu záznamem podle § 19 a násl. katastrálního zákona. Na provedení zápisu záznamem v katastru nemovitostí se nevztahuje zákon č. 500/2004 Sb., správní řád. Nicméně s ohledem na jeho § 177 je v tomto řízení nutné dodržovat základní zásady správního řízení zakotvené v §§ 2 až 8 správního řádu. Této povinnosti se žalovaný dle svého mínění nezpronevěřil.

V závěru svého vyjádření vyslovil žalovaný názor s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2008, č. j. 3 Aps 3/2006-54, že sdělení správního úřadu o tom, že nejsou splněny podmínky pro zápis změny druhu pozemku, není nezákonným zásahem ve smyslu § 82 soudního řádu správního. Dále vyslovil názor, že oprávnění provádět zápisy do katastru nemovitostí je svěřeno zákonem pouze katastrálním úřadům, nikoliv soudům. U soudu se tak dle něho nelze s úspěchem domáhat, aby žalovanému byla uložena povinnost provést zápis jiných údajů pozemků do katastru nemovitostí dle § 28 a násl. katastrálního zákona.

Žalovaný proto navrhl, aby krajský soud žalobu v plném rozsahu zamítl.

III. Skutkové a právní závěry krajského soudu

Krajský soud přezkoumal žalobu v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu třetího zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Učinil tak bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., když k takovému postupu udělil žalovaný souhlas výslovně, žalobci pak postupem dle věty druhé téhož ustanovení. O věci usoudil následovně.

Předně musí konstatovat, že právní závěr obsažený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2008, č. j. 3 Aps 3/2006-54, byl následnou judikaturou Nejvyššího správního soudu překonán. Krajský soud odkazuje zejména na usnesení jeho rozšířeného senátu ze dne 16. 11. 2010, č.j. 7 Aps 3/2008-98, v němž dospěl k závěru, že soudní ochrany proti provedení či neprovedení záznamu do katastru nemovitostí podle § 7 a § 8 zákona č. 265/1992 Sb., o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem, ve znění pozdějších předpisů, se lze ve správním soudnictví domáhat v řízení o ochraně přede nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu dle § 82 a násl. s. ř. s. Přestože uvedený zákon byl ke dni 31. 12. 2013 zrušen zákonem č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí (katastrální zákon), který nyní danou problematiku upravuje a podle něhož postupoval žalovaný v posuzované věci, jsou právní závěry obsažené v uvedeném rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu plně aplikovatelné i na aktuálně účinnou právní úpravu.

Krajský soud považuje za příhodné odkázat zejména na právní názor Nejvyššího správního soudu, že jestliže důvody, pro které správní orgán má za to, že záznam do katastru nemovitostí nelze provést, neobstojí, krajský soud zakáže žalovanému nadále zasahovat do práv navrhovatele tím, že záznam neprovedl a vrátil listiny, jež měly být podkladem k provedení záznamu, tomu, kdo je vyhotovil. Tomuto Nejvyšším správním soudem připuštěnému výroku soudu v takových věcech první část žalobního žádání žalobců plně vyhovuje. Krajskému soudu tak nic nebránilo, aby o tomto žalobním návrhu rozhodoval, tedy posoudil jeho důvodnost.

Pokud jde o přípustnost druhé části žalobního žádání (tzn. příkaz žalovanému, aby u daného pozemku zapsal do katastru nemovitostí žalobci požadovaný druh pozemku a způsob jeho využití), pak k této problematice se krajský soud vrátí v závěru odůvodnění svého rozhodnutí.

Pokud jde o skutkový stav věci, pak krajský soud ze správního spisu ověřil, že plně odpovídá popisu, který provedli žalobci v žalobě, a s nímž se ztotožnil i žalovaný. Krajský soud tedy považuje za nadbytečné jej celý opakovat, a odkazuje proto na část. I. odůvodnění tohoto rozsudku, kde je skutkový stav věci popsán v rámci souhrnu obsahu žaloby.

Podstata sporu spočívá v právním posouzení, a to zda žalovaný byl povinen za tohoto skutkového stavu dané věci provést záznam do katastru nemovitostí

spočívající v zápisu změny druhu pozemku a způsobu jeho využití pouze na základě ohlášení žalobců opatřeného jejich ověřenými podpisy či nikoliv.

Žalobci se domáhali svým ohlášením toho, aby žalovaný provedl u předmětného pozemku změnu ohledně druhu pozemku a způsobu jeho využití. Ten byl doposud v katastru nemovitostí veden jako druh pozemku – ostatní plocha způsob využití pozemku – zeleň. Žalobci požadovali, aby jako druh pozemku bylo uvedeno - zastavěná plocha a nádvoří, a způsob využití pozemku - zbořeniště. Tyto údaje dle nich odpovídající faktickému stavu pozemku v terénu.

Údaje o druhu a způsobu využití pozemku patří mezi tzv. jiné údaje a jejich zápis probíhá dle § 28 a násl. katastrálního zákona. Na posuzovanou věc dopadá ustanovení § 31 písm. a) tohoto zákona, dle něhož zápis jiných údajů a jejich změn se provádí na základě ohlášení vlastníka nebo jiného oprávněného, jehož přílohou je rozhodnutí nebo souhlas vydaný příslušným orgánem veřejné moci podle jiného právního předpisu, je-li takové rozhodnutí nebo souhlas vyžadován. Postup katastrálního úřadu po podání ohlášení pak upravuje § 21 odst. 1 katastrálního zákona, dle něhož tento úřad zjistí, zda je návrh na záznam podán oprávněnou osobou, zda je předložená listina bez chyb v psaní a počtech a bez jiných zřejmých nesprávností a zda navazuje na dosavadní zápisy v katastru.

Údaje o druhu a způsobu využití pozemků nepatří mezi závazné údaje katastru pro právní jednání týkající se nemovitostí vedených v katastru (§ 51 katastrálního zákona).

Na citovaná zákonná ustanovení navazuje § 30 odst. 4 katastrální vyhlášky, který katastrálnímu úřadu ukládá, aby změnu údajů katastru, které vypovídají o fyzickém stavu nemovitosti, provedl na základě příslušných listin jen, pokud jich je podle jiných právních předpisů ke změně fyzického stavu nemovitosti třeba, a až po uskutečnění této změny. Současně stanoví, že v situaci, kdy změna fyzického stavu nemovitosti již byla uskutečněna a její stav nevyplývá (nemůže vyplývat) z předložených listin, lze změnu fyzického stavu nemovitosti doložit prohlášením vlastníka s úředně ověřeným podpisem.

Citovaná ustanovení obecně závazných právních předpisů pak v detailu rozvádějí pokyny Českého úřadu zeměměřického a katastrálního coby interní normativní akty. Obě strany sporu odkazovaly zejména na Pokyny č. 41 upravující zápis změny druhu pozemku a způsobu využití pozemku do katastru nemovitostí. Jejich přílohu č. 2 tvoří tabulka obsahující seznam podkladů, které je třeba předložit katastrálním orgánům při ohlášení změny způsobu využití pozemku. Jedním ze způsobu využití pozemku je rovněž označení „zbořeniště“ (bod 13.). Jím se dle další části uvedené tabulky rozumí pozemek se zbořenou budovou nebo zříceninou. Podklady pro ohlášení zápisu tohoto způsobu využití pozemku by pak měly být ohlášení vlastníka pozemku, z něhož musí být zřejmé, že skutečný způsob využití pozemku v terénu odpovídá významu příslušného způsobu využití pozemku, spolu s doklady o zániku budovy (podklady pro zrušení stavby v katastru nemovitostí podle čl. 17 Pokynů č. 45) s tím, že z ohlášení musí být zřejmé, že se na pozemku nacházejí stále zbytky zdiva. Dle čl. 1 bodu 2. Pokynů č. 41 byla-li změna druhu nebo způsobu využití pozemku fakticky v terénu provedena bez rozhodnutí nebo územního souhlasu stavebního úřadu, územní rozhodnutí ani územní souhlas

stavební úřad již zpětně nevydává. Stavební úřad v těchto případech vlastníkově nevydává ani potvrzení, že údaje v návrhu na zápis změny druhu pozemku nebo způsobu využití pozemku do katastru nemovitostí odpovídají skutečnosti (§ 37 odst. 1 písm. e/ a § 39 písm. c/ katastrálního zákona). Bude-li se jednat o změnu druhu nebo způsobu využití pozemku v minulosti provedenou bez rozhodnutí nebo územního souhlasu stavebního úřadu, katastrální úřad tyto podklady k ohlášení změny k zápisu do katastru nemovitostí nebude vyžadovat.

Dle krajského soudu je pro posouzení zákonnosti postupu žalovaného v dané věci rozhodující ustanovení § 21 odst. 1 in fine katastrálního zákona, které zakotvuje povinnost katastrálního úřadu zjistit po podání návrhu na záznam, zda tento navazuje na dosavadní zápisy v katastru. Pokud se tedy žalobci domáhali zápisu ohledně změny druhu a způsobu využití pozemku na druh pozemku – zastavěná plocha a nádvoří a způsob využití pozemku – zbořeniště, musí tento zápis v katastru navazovat na dosavadní zápisy a dosavadní stav. Ten je ovšem takový, že předmětný pozemek je veden jako druh – ostatní plocha, způsob využití – zeleň. Ani žalobci nezpochybňují, že by z některého z předchozích zápisů do katastru týkajících se daného pozemku plynulo, že se na něm někdy v minulosti nacházela stavba. Krajský soud přitom souhlasí s názorem žalovaného, že předpokladem existence zbořeniště na určitém pozemku je předchozí existence stavby.

Právě na případy, kdy v minulosti byla na určitém pozemku zapsána v katastru stavba, u níž následně došlo k jejímu neúplnému odstranění tak, že na pozemku je stále patrná její existence ve formě zbytků zdiva, ale žádné doklady prokazující povolení odstranění stavby či svědčící o její faktické demolici se nedochovaly, se vztahují ustanovení § 30 odst. 4 katastrální vyhlášky a navazující čl. 1 bodu 2. Pokynů č. 41, kterých se žalobci dovolávali. Zápis o způsobu využití pozemku jako zbořeniště za takové situace na dosavadní zápisy v katastru nemovitostí navazuje a lze tak při zápisu vycházet toliko z prohlášení vlastníka pozemku jako jediného relevantního podkladu.

Pokud ovšem v posuzované věci ohlášení žalobců na dosavadní zápisy v katastru a údaje v něm uvedené nenavazovalo, postupoval žalovaný dle krajského soudu správně, pokud shora uvedená ustanovení neaplikoval a vyžadoval po žalobcích předložení podkladů plynoucích z bodu 13. přílohy č. 2 Pokynů č. 41. Tedy doložení skutečného stavu pozemku v terénu, který by mohl (např. formou vyjádření) osvědčit příslušný stavební úřad. Žalobci se přitom o obstarání a předložení takového podkladu ani nepokusili.

Přistoupit na výklad žalobců by ad absurdum znamenalo, že by katastrální úřady byly povinny zapsat do druhu pozemku – zastavěná plocha a nádvoří, způsob využití pozemku – zbořeniště, jakékoliv pozemky, třeba i patřící do zemědělského či lesního fondu, bez jakýchkoliv podkladů, pouze na základě prohlášení vlastníka pozemku. A to za situace, kdy o existenci stavby na těchto pozemcích neexistuje do okamžiku podání ohlášení v katastru žádný zápis. Institut prohlášení vlastníka pozemku ohledně změny údajů katastru ve smyslu § 30 odst. 4 katastrální vyhlášky by v takovém případě mohl být i zneužíván, například za účelem zhodnocení ceny pozemku, snížení daňové povinnosti spojené s jeho vlastnictvím apod.

K tomu považuje krajský soud za důležité ještě dodat, že obsah Pokynů č. 41 coby vnitřních předpisů žalovaného (resp. ani Pokynů č. 45) neshledal v rozporu jak se shora citovanými ustanoveními katastrálního zákona, tak ani s ustanovením § 30 odst. 4 katastrální vyhlášky. Tedy s žádným z obecně závazných právních předpisů, jejichž obsah týkající se dané problematiky tyto interní normativní akty konkretizují. Dlužno konstatovat, že tuto skutečnost nenamítali ani žalobci, kteří naopak zněním některých ustanovení Pokynů č. 41 argumentovali ve svůj prospěch.

Krajský soud proto v postupu žalovaného žalobou tvrzenou nezákonnost neshledal. Nezbylo mu tedy, než žalobu jako nedůvodnou dle § 87 odst. 3 s. ř. s. zamítnout.

Obiter dictum krajský soud považuje za vhodné ještě zmínit, že bez ohledu na shora uvedené by nemohl vyhovět druhé části žalobního žádání, v níž se žalobci domáhali toho, aby krajský soud přikázal žalovanému, aby u předmětného pozemku zapsal do katastru nemovitostí druh pozemku – zastavěná plocha a nádvoří – a způsob využití pozemku – zbořeniště. Dle § 87 odst. 2 s. ř. s. totiž soud rozsudkem určí, že provedený zásah byl nezákonný, a trvá-li takový zásah nebo jeho důsledky anebo hrozí-li jeho opakování, zakáže správnímu orgánu, aby v porušování žalobcova práva pokračoval, a přikáže, aby, je-li to možné, obnovil stav před zásahem. Žalobci se ale ve druhé části žalobního návrhu domáhali toho, aby soud přikázal žalovanému provedení zápisu do katastru nemovitostí, který doposud v katastru neexistuje. Tím by ovšem soud nepřikazoval obnovení stavu před zásahem, ale nastolení nového, dosud neexistujícího stavu. Takovou pravomoc mu ovšem shora citované ustanovení nedává.

IV. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

Ve věci měl úspěch žalovaný, ten však náhradu nákladů řízení nepožadoval, ostatně krajský soud ze správního spisu ani nezjistil, že by mu nějaké náklady v souvislosti se soudním řízením vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 31. července 2015

JUDr. Jan Rutsch, v.r.
předseda senátu